

PROLOG

PIERWSZY OBRAZ

A.D. 452. Siły Attili, wodza Hunów, celebrują zdobycie i splądrowanie Akwilei. Uldino, bretański niewolnik Attili, wprowadza ocalone branki. Darowując im życie, pogwałcił rozkazy wodza, kobiety walczyły bowiem ramię w ramię z mężczyznami. Gdy Attila nie kryje zdumienia ich męstwem, waleczna Odabella, córka pana Akwilei, odpowiada, że tak właśnie poczynają sobie niewiasty Italii (*Santo di Patria – Allor che i forti*). Attila podaje jej własny miecz, który Amazonka wznosi z bojowym okrzykiem (*Da te questo or m'è concesso*), robiąc wielkie wrażenie na barbarzyńcy. Przybywa wysłannik Rzymu, Ezio (Aecjusz, „ostatni rzymianin”), którego Attila darzy szacunkiem, widział bowiem, do czego jest zdolny na placu boju. Ezio proponuje mu układ: pomoże mu podbić świat, jeśli Attila zostawi mu Italię. Attila odrzuca propozycję ze wzdrgą, wojna jest nieunikniona (duet: *Tardo per gli anni – Vanitosi!*).

DRUGI OBRAZ

Na wybrzeżu Adriatyku, po nocnym sztormie, pustelnicy śpiewają na bożą chwałę. Do brzegu przybijają łodzie pełne uchodźców z Akwilei, wśród nich jest młody Foresto, zatroskany o los swej ukochanej Odabelli (*Ella in poter del barbaro – Cara patria*). Wstaje słońce, niosąc Italii nową nadzieję.

AKT I

PIERWSZY OBRAZ

Nocą w obozowisku Attili Odabella oplakuje śmierć ojca i Foresta, którego również ma za zmarłego (*Liberamente or piangi – Oh! nel fuggente nuvolo*). Tymczasem młodzieniec staje przed nią żywy i cały, choć ze wzburzonym sercem: jak Odabella może się cieszyć życiem u boku tyrana, gdy tylu jej rodaków jęczy pod jarzmem barbarzyńcy? W odpowiedzi Amazonka przypomina mu dzieje Judyty i Holofernesa. Pojawszy jej zamiary, Foresto pada w ramiona walecznej dziewicy (duet: *Si, quell'io son – Oh, t'inebria nell' amplesso*).

DRUGI OBRAZ

Attila budzi się gwałtownie: w sennym widzeniu ujrzał starca, który zagroził mu drogę do Rzymu, wołając gromko: „Precz, ta ziemia należy do Boga!” (*Mentre gonfiarsi l'anima*). Odzyskawszy przytomność umysłu, wódz zarządza atak (*Oltre a quel limite*). Nagle z oddali dobiegają go pobożne śpiewy; to śpiewają dziewice i małe dzieci, wiedzione przez świętego męża Leona i sześciu starców. Attila korzy się przed nimi, rozpoznał bowiem starca ze swego snu, zwłaszcza że z jego ust słyszy te same słowa.

STRESZCZENIE

AKT II

PIERWSZY OBRAZ

Ezio odebrał rozkazy cesarza, młodego Walentyniana: Rzym zawarł rozejm z Hunami, Ezio ma natychmiast wracać. Ostatni rzymianin ani myśli jednak słuchać rozkazów wyrostka, który najbardziej lęka się własnych legionów (*Dagli immortali vertici*). Tymczasem Foresto zapewnia go, że w czasie uroczystości Attila zginie, rzymskie legiony mają zaś niezwłocznie przypuścić szturm na jego obozowisko. Ezio dokonał wyboru: wybrał chwałę (*E gettata la mia sorte*).

DRUGI OBRAZ

W obozowisku Attili, w obecności Ezia, Foresta i Odabelli, Hunowie świętują rozejm z Rzymem. Druidzi przestrzegają wprawdzie Attilę przed uctowaniem z wrogiem, wódz jednak nie chce niczego słyszeć. Gdy jednak poczynają tańczyć kaptanki boga Wodana, nagły powiew wiatru gasi pochodnie i ogniska, budząc trwogę (*Lo spirio de' monti*). Gdy tylko wiatr się uciszył, ogień zostaje wzniecony na nowo, a Attila podnosi swój kielich, ale Odabella wytrąca mu go z ręki: wino jest zatrute. Waleczna Amazonka nie chce dzielić się z kimkolwiek zemstą. Gdy osłupiały Foresto przyznaje się do zamachu, Odabella żąda od Attili, by jego los złożył w jej ręce. Attila ulega prośbie pod warunkiem, że Odabella nazajutrz go poślubi.

AKT III

Foresto dowiaduje się od Uldina o zbliżającej się ceremonii zaślubin Attili z Odabellą; wciąż nie pojmuje, dlaczego ukochana go zdradziła (*Che non avrebbe il misero*). Ezio wyjawia mu, że siły rzymskie czekają już na sygnał ataku. Rozlegają się śpiewy weselne, po czym wpada Odabella. Nie może odpędzić od siebie wizji zamordowanego ojca i gotowa jest do skrucy. Zapewnia Foresta o swej nieziennej miłości, młodzieniec nie daje jednak wiary tym przysięgom (tercet: *Te sol, te sol quest' anima*). Przylapawszy troje wrogów na naradzie, Attila zarzuca im, że knują jego zgubę. Wzywając w sukurs cienie ojca, Odabella przebija mu serce, podczas gdy rzymskie oddziały spadają na Hunów.

PROLOGUE

SCENE ONE

It is 452 A.D. The forces of Attila, chief of the Huns, are celebrating the conquest and plundering of Aquileia. Attila's Breton slave Uldino brings in a group of captive women. By sparing their lives he has violated the chief's orders, since the women fought arm in arm with the men. When Attila is openly impressed with their courage, the valiant Odabella, daughter of the lord of Aquileia, replies that this is how the women of Italy conduct themselves (*Santo di Patria – Allor che i forti*). Attila hands her his sword, which the woman warrior raises with a battle cry (*Da te questo or m'è concesso*) to the barbarian's great admiration. The Roman envoy Ezio (Aetius, "the last Roman") arrives. Attila respects him, for he has seen what this man is capable of in the battlefield. Ezio proposes a deal: he will help Attila conquer the world if Attila leaves him Italy. Attila disdainfully turns him down, war is inevitable (duet: *Tardo per gli anni – Vanitosi!*).

SCENE TWO

On the Adriatic coast, after a night storm, hermits sing to the glory of God. Boats filled with exiles from Aquileia reach the shore, among them Foresto, a young man worried about the fate of his beloved Odabella (*Ella in poter del barbaro – Cara patria*). The sun rises, bringing new hope for Italy.

ACT 1

SCENE ONE

At night in Attila's camp Odabella laments the death of her father and Foresto, believing the latter to be dead as well (*Liberamente or piangi – Oh! nel fuggente nuvolo*). Meanwhile, the young man stands before her, alive and well though with a heavy heart: how can Odabella enjoy life at the tyrant's side when so many of her compatriots are groaning under the barbarian yoke? In reply the woman warrior reminds him about the story of Judith and Holofernes. Now understanding her intentions, Foresto falls into the valiant maiden's arms (duet: *Si, quell'io son – Oh, t'inebria nell' amplesso*).

SCENE TWO

Attila suddenly wakes up: in a dream, he saw an old man who denied him access to Rome, crying out "Begone! This land belongs to God!" (*Mentre gonfiarsi l'anima*). Regaining his composure, the chief gives the order to attack (*Oltre a quel limite*). Suddenly he hears pious singing from afar; virgins and young children are singing, led by Leo the holy man and six Elders. Attila bows before them, for he has recognized the old man from his dream, especially when he hears the same words from his lips.

ACT 2

SCENE ONE

Ezio has received orders from the emperor, young Valentine: Rome has signed a truce with the Huns, Ezio must return at once. But the last Roman has no intention of obeying the orders of a youngster who fears his own legions (*Dagli immortali vertici*). Meanwhile Foresto assures him that Attila will die during the ceremony, while the Roman legions will promptly attack his camp. Ezio has made his choice: he has chosen glory (*E gettata la mia sorte*).

SCENE TWO

In Attila's camp, in the presence of Ezio, Foresto and Odabella, the Huns are celebrating the peace with Rome. Though the druids warn Attila against feasting with the enemy, the chief refuses to listen. When the priestesses of the god Vodan begin their dance, a sudden gust of wind puts out the torches and fires, filling everyone with terror (*Lo spirio de' monti*). As soon as the wind dies down, the fire is relit and Attila raises his cup, but Odabella strikes it out of his hand: the wine has been poisoned. The brave woman warrior does not want to share her revenge with anyone. When the dumbstruck Foresto admits to attempting the murder, Odabella demands that Attila place his fate in her hands. Attila gives in to her request on condition that Odabella marries him the next day.

ACT 3

Foresto is told by Uldino of Attila and Odabella's approaching wedding; he still cannot understand why his beloved has betrayed him (*Che non avrebbe il misero*). Ezio reveals that the Roman forces are already waiting for the signal to attack. Wedding songs are heard, then Odabella rushes in. She cannot get rid of the vision of her murdered father and is ready to show remorse. She assures Foresto of her unwavering love, but the young man does not believe her protestations (trio: *Te sol, te sol quest' anima*). Catching his three enemies in conference, Attila accuses them of plotting against him. Calling upon the shadows of her father, Odabella stabs Attila through the heart as the Roman troops fall upon the Huns.

SYNOPSIS